

rem; Altera est, quod aliqua Mariae Virginis agnata nupserit alicui Elisabethae agnato. Quanvis enim Maria Virgo fuisset de Tribu Judae, & Elisabetha de Tribu Levi, & apud Hebraeos lege cautum esset, ut homo de una Tribu non posset uxorem ex altera Tribu ducere; lex tamen haec locum non habebat in Tribu Sacerdotali, quia cuilibet Sacerdoti licitum erat ex quacunque Tribu sibi uxorem eligere; & puella tantum, quae mascululum fratrem non haberet, non poterat virum, nisi ex sua Tribu ducere. Unde ex his evidenter patet, quod bene poterat esse cognatio inter Beatam Virginem, & Elisabetham, absque eo, quod Beata Virgo ex Tribu Levi, ex qua erat Elisabetha, fuisset. Utramque responsionem adhibet S. Thomas 3. part. qu. 31. ar. 2. ad 2. & 1. 2. qu. 105. art. 2. ad 2., ubi plura coherenter ad quae diximus, adducit exempla.

Ad IV. Macrobius, Gentilis & ipse scriptor, lib. 2. Saturnal. cap. 4. scribit: *Cum audisset Augustus, inter pueros, quos in Syria Herodes, Rex Judaeorum, intra biennium iussit occidi, filium quoque ejus occisum, ait: Melius esse Herodis porcum esse, quam filium.* Quanvis ergo Josephus de illis tacerit, ne Herodis contra seipsum excitaret indignationem, non tacuit tamen Scriptor Exoticus, qui nullam cum Christianis societatem habebat. Caeterum multa sunt in Sacris Bibliis, quae a Josepho non narrantur; unde illius silentium non est medium ad probandum Evangelici textus, vel suppositionem, vel falsitatem. Denique sunt non pauca, quae unus, aut alter ex Evangelistis refert, & caeteri non referunt, & non ex hoc falsitas, aut in uno, aut in altero, aut in caeteris, deprehenditur.

Ad V. Dicitur cum Huetio, verba illa: *quia Nazareus vocabitur*: Matthaeum desumpsisse ex libro Judicum cap. 13. ver. 5. ubi habetur: *Erit enim Nazareus Dei ab infantia sua*; quam quidem conjecturam probabilem esse, probat Huetius in demonstratione Evangelica propo. 4. Verba Matthaei 27., sunt qui dicunt, a Matthaeo fuisse scripta cum nomine Zachariae, quanvis postea librarius per ignorantiam posuerit Jeremiam; alii volunt, quod Matthaeus scripserit per Prophetam, absque nominis expressione; alii afferunt, Zachariam fuisse etiam appellatum Jeremiam; alii putant, testimonium fuisse Jeremiae, sed non adnotatum

PAR. IV.

in libro, quem habemus, sed in alio, qui apud Hebraeos traditione habebatur, ut Hieronymus docet, Eligat lector quam maluerit responsionem.

Ad VI. Hieronymus de illis iisdem, quae in objectione opponuntur, haec scribit in epist. 53. ad Riparium adversus Vigilantium: *Ergo & Domini corpus in sepulchro positum, immundum fuit? Et Angeli, qui candidis vestibus utebantur, mortuo cadaveri, atque polluto, praebebant excubias, ut post multa secula Dormitantiis somniaret, imo eructaret immundissimam crapulam, & cum Juliano persecutore Sanctorum Basilicas destrueret? Expressus vero, & Luculentius Augustinus de consensu Evangelistarum lib. 3. cap. 25. Hinc secundam Domini visionem, erga Discipulos factam, id est, quam secundo loco Joannes commemorat, apud Marcum possemus agnoscere, breviter eam, sicuti assolet, perstringentem, nisi moveret, quod ibi ait: Novissime recumbentibus illis undecim apparuit: non ideo quia Joannes tacuit: recumbentes: potuit enim hoc praetermittere: Sed quia iste dixit: novissime, quasi ultra jam non eis apparuerit; cum adhuc Joannes tertiam sit ejus narraturus demonstrationem ad mare Tiberiadis: deinde quod dicit idem Marcus: Exprobrans illis incredulitatem illorum, & duritiam cordis, quia his, qui viderant eum resurrexisse, non crediderant. Nam ita contextit narrationem idem Marcus, cum commemorasset breviter de duobus illis, quibus apparuit in villam euntibus, quod nuntiassent caeteris, nec illis creditum esset: Novissime, inquit, recumbentibus illis undecim apparuit, exprobrans incredulitatem eorum, & duritiam cordis, quia his, qui viderant, eum resurrexisse, non crediderant, &c.*

Ad VII. Dicimus, verba illa esse partim Malachiae, & partim Isaiae. Sunt Malachiae: *Ecco Ego mitto Angelum meum ante faciem tuam, qui preparabit viam ante te*: Sunt Isaiae: *Vox clamantis in deserto, parate viam Domini*. Marcus autem citavit Isaiam, non Malachiam; sunt qui dicunt, quia voluit citare Prophetam celebrioris nominis; alii reponunt, quia Joannes Baptista, cujus praedicationem in deserto Marcus narrabat, vaticinio Isaiae utebatur; sunt tandem, qui asserunt, quia prophetia Malachiae in Isaiae verbis continebatur. Audiatur nihilominus Hieronymus, huic objectioni a Porphyrio propositae, respondens in Commentario in cap. 3. Matthaei: *Cum testimonium de Malachia, Isaiaque contextum sit, quarit, sive*

B

obji-